

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 378. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319424759888/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

Her kan man sige, at „Kain eller Vredens Barn“, der ender med at gaa fortabt, staaer i en skærende Modstaaelse til Lucifers Anslag. Imidlertid er der ogsaa her fortræffelige Tanker, f. Ex. hvor der Side 189 tales om den „frie Bedrift“ at bygge Stæder, hvorom Kain siger: »Altsaa uden Herrens Naade | Livet dog man lære kane, en trodsig Ytring om Guds Længmedighed. — Folketets Avis 1861, No. 283: „Digtet „Kain, Vredens Barn“, der udmaler Brodermorderens Straf, er rigt paa poetiske Skjønheder, men det har i Slutningen en forunderlig Vending, idet Digteren paa Veien til Afrika lader ham blive „ørt af Galde“, faae Negernæse og Udhaar og sløves i Tanken. Han skal saaledes afensynlig gjøres til Storfader for den æthiopiiske Race; men da Kains Race blev udryddet ved Syndfloden, og da Sagnet gjør Noahs vanariede Søn Cham til Negerneens Storfader, saa veed vi ikke ret, om vi skal betragte denne Sammenblanding af Kains og Chams Skjøbn som forsætlig eller som en Distraktion“. — Nordisk Tidsskrift for Literatur og Kunst, udg. af L. Dietrichson, I (1868), Side 77: »Kain« er Natstykket, der paa den ene Side svarer med det nye forfattede Dagbillede [P: »Paradiset«], dels og navnlig med Digterens ældre Arbejde: »Abels Død«, til hvilket det danner et bestemt Supplement: den Ondes Liv mod den Frommes Død. Og Kains Vandring er virkelig blevet et livfuldt Billede med dyb, forunderlig Skyggevirkning — især er det Øjeblik gripende, da han i Faderglæden har glemt sit Kainsmærke, og da pludselig opdager dets Spor paa de uskyldige Børns Pander. Fortælt gaar han atter ud paa sin vilde Flugt og hans Spor tabes — det er ligesom han er forspillet til den vandrende, evige Jøde, hvis Ende Digteren andetsteds har behandlet, og ejendommelig er den Tanke, at gjøre ham til de trælbundne Negeres Storfader: Synden avler Trældom.«

Side 219 Linje 3: *Vredens Barn*] Udtrykket er hentet fra Eph. 2, 3: „... Vantroens Børn; iblandt hvilke ogsaa vi alle forhen vandrede i vort Kjeds Begierligheder, og gjorde Kjødets og Lysternes Vilke, og var af Naturen Vredens Børn, som og de Andre.“

Side 221 Linje 1: *Kain*] maa af Hensyn til Versemaalene ligesom i „Abels Død“ (nærvær. Udgaves 1ste Bind Side 463 ff.) læses i to Stavelse.

Side 222 Linje 6: *Cherubim*] (hebraisk) Engle (med Flammesværd).

Side 222 Linje 11: *Ørdet „Skyldig“*] det „Tegn“, som Gud satte Kain, at ingen, som mødte ham, skulde slaa ham ihjel, opfattedes i den ældre Teologi som et Mærke, Gud havde sat paa Kain for at stemple ham som en Mand, der var hjemfalden til den Straf, Gud havde forkyndt ham, og som derfor intet Menneske maatte dræbe.

Side 222 Linje 39: *forgjette*] glemt; se Anm. til 1ste Binds Side 45 Linje 30.

Side 224 Linje 7: *svøm*] er den gamle Fortidsform af Udsagnsordet *svømme*, som paa P.-M.'s Tid forlængst var forsvundet af det levende Sprog, men som i Digtersproget var genindført af Oehlenschläger og efter ham bruges af andre af det 19de Aarhundredes Digtere.

Side 225 Linje 36: *Hørn*] den ældre Form for *Hørne*, se Anm. til 1ste Binds Side 74 Linje 17; findes atter Side 230 Linje 30.